
Jak se klubalo školné

Jak se klubalo školné

PRAVO

30.11.2011, Právo, Strana 6, Publicistika, autor: Jan Keller

Je užitečné všimnout si, jakým způsobem česká pravice pozměňovala princip školného, který prosazuje.

Před deseti lety bylo školné navrhováno jako způsob, jak pomoci vystudovat také sociálně slabším studentům. Měli být zahrnuti penězi ze studentských půjček, stát měl garantovat jejich splácení a oni sami se měli na platbách za studium podílet teprve tehdy, až si finančně pomohou na nohy.

Bylo to od počátku nedomyšlené, pravice nám to však právě takto celé roky až do omrzení opakovala.

Nikdo si nelámal hlavu, kde na to stát vezme prostředky, nikdo nechtěl diskutovat o tom, proč by banky měly čekat na své peníze, až se studentům někdy před penzí začne jakž takž dařit.

Potom přišly k moci sociálně velice citlivé Věci veřejné se svým nejlepším ministrem a všechno je jinak.

Studenti zaplatí z ruky, ti chudší se zadluží, aby splácet začali, jakmile seženou svoji první, třeba i podprůměrně placenou práci. Mají platit po překročení 16 tisíc korun, což je menší částka, než kolik dnes činí medián příjmu na osobu. Jinými slovy: Budou muset platit zcela bez ohledu na to, zda se jim investice do vzdělání vyplatila. Přitom celé školné je od počátku vydáváno právě za jakýsi poplatek za mimořádně výhodnou investici do života.

Pro budoucí absolventy vysokých škol to znamená, že budou muset odložit založení vlastní domácnosti a pořízení prvního dítěte. Možná budou muset děti zcela oželeť, protože to je v dnešním Česku ze všech nejúčinnější způsob, jak se i při vzdělání vyhnout poklesu až někam k hranici bídy.

Politika nejlepšího ministra školství tak nepovede zdaleka jen k tomu, že studenti z chudších rodin budou definitivně odrazeni od studia na vysoké škole. Dále postihne už tak nepříznivý demografický vývoj země. To zpětně zkomplikuje možnosti udržet funkční penzijní systém.

Je zvláštní, čeho všeho mohou dosáhnout neodborníci, kteří se řízením osudu ocitli na zodpovědných místech. Ministru školství Josefu Dobešovi je možno přiznat jenom jedno. Zůstává na svých pozicích, ani náznakem se nemění.

Už od dob své diplomové práce dokáže velice pilně a s mimořádně velkým osobním nasazením pracovat na naprosto špatném zadání.